

Bönsöndagen

Psalmer: 238, Ps 13, 525, 210, L8

Texter: 1 Mos 18:20-33, Ef 3:14-21, Luk 18:1-8

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Predikan Ef 3:14-21

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, du lärde dina lärjungar att be. Du lär också oss att be. Låt Skriften forma vårt böneliv så att vi ber om det som du lärt oss, med den uthållighet och den förväntan som behagar dig. Amen.

”Dagens bön” i gudstjänstliturgin är uppbyggd så att den börjar med ett tilltalsord, hänvisar sedan kortfattat till något Gud är, gör eller ger, och sedan en begäran i anslutning till det. Så är också Paulus bön i Efesierbrevet uppbyggd, men det är ingen kortfattad inledning till bönen. Paulus är så uppfylld av tankarna på Guds nåd, hans frälsningsgärningar och hur han välsignat oss att det dröjer innan han kommer fram till själva bönen. Han började be för de troende i första kapitlet: *Jag ber att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens Far, ska ge er vishetens och uppenbarelsens Ande så att ni får en rätt kunskap om honom. Jag ber att era hjärtans ögon ska få ljus så att ni förstår vilket hopp han har kallat er till, hur rikt och härligt hans arv är bland de heliga och hur oerhört stor hans makt är i oss som tror, därför att hans väldiga kraft har varit verksam.* Men sen blir han så uppfylld av alla tankar på storheten i Guds nåd - hur han gjort oss levande med Kristus – att han återkommer inte till förbönen förrän i det tredje kapitlet, första versen. Återigen blir han distraherad av tanken på Guds nåd mot honom att han inte återkommer till förbönen förrän i den 14:e versen. Och där börjar vår episteltext som vi ska studera idag. Man kan undra vad han ska be om med en sådan mäktig inledning till bönen i två kapitel:

Därför böjer jag mina knän inför Fadern, han från vilken allt som kallas far i himlen och på jorden har sitt namn. Jag ber att han i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, att Kristus genom tron ska bo i era hjärtan och att ni ska bli rotade och grundade i kärleken. Då ska ni tillsammans med alla de heliga kunna fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt bortom all kunskap. Så ska ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet.

Jesus har lärt oss tilltalsorden: *Fader vår, som är i himlen.* Luther förklarar det så här: *Med dessa ord vill Gud uppmuntra oss att tro att han är vår sanne Fader*

och att vi är hans sanna barn, för att vi ska be till honom lika frimodigt och förtroendefullt som älskade barn vänder sig till sin älskade far.

Vår Gud är den fullkomlige fadern, och älskade fäder här på jorden återspeglar något av dessa kvaliteer. Vi förknippar faderskapet med kärleksfull omsorg, stöd, hjälp, och iver att fylla barnens alla behov och ge vad de begär om det är inom rimliga gränser, gott och nyttigt. Men det är ändå bara en blek återspeglning av vår Gud, från vilken allt som kallas far i himlen och på jorden har sitt namn.

Jesus, som blivit vår broder, har med sitt exempel lärt oss att be så frimodigt och förtroendefullt som tilltalet uppmuntrar oss till. Vi hör honom inleda en bön så här: *"Jag prisar dig Far, himlens och jordens Herre,...* Och vid ett annat tillfälle så här: *"Far, jag prisar dig för att du hör mig. Jag vet att du alltid hör mig,...* Genom Guds nåd har vi samme Fader i himmelen som vi får be till lika frimodigt och förtroendefullt.

Paulus bön är att vår himmelske Fader ska ge *kraft och styrka åt [vår] inre människa genom sin Ande, att Kristus genom tron ska bo i [våra] hjärtan och att [vi] ska bli rotade och grundade i kärleken.*

Den *inre människan* eller den *nya människan* är samma sak. Paulus använder omväxlande de två begreppen. Men det är inte så lätt att sätta fingret på vad det är. Den inre människan blev skapad i oss när Gud gjorde oss levande med Kristus genom tron. Den inre människan är perfekt från början, den *är skapad till likhet med Gud i sann rättfärdighet och helighet*, som det står i Efesierbrevets fjärde kapitel. Samtidigt är Paulus bön att Gud ska ge kraft och styrka åt vår inre människa och aposteln Johannes skriver att det är först vid Jesu återkomst vi blir vad vi är ämnade till: *Mina älskade, nu är vi Guds barn, och än är det inte uppenbarat vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för då får vi se honom sådan han är.*

Det är genom sin Ande Fadern ger kraft och styrka åt vår inre människa. Vi hör och läser sanningens ord, evangeliet om vår frälsning. Men sanningens ord skulle falla för döva öron eller vi skulle läsa med blinda ögon om inte Anden gav oss tron. När Anden verkar på vår inre människa får den alltmer kraft och styrka. *De gå från kraft till kraft, de träder fram inför Gud på Sion*, läser vi i Ps 84

För att vår inre människa ska få kraft och styrka ber Paulus Fadern om att Kristus genom tron ska bo i våra hjärtan. Att Kristus bor i våra hjärtan börjar med tron att han vunnit syndernas förlåtelse åt oss. Att Kristus bor i våra hjärtan innefattar glädjen över vår Frälsare. Det innefattar tryggheten under den gode Herdens beskydd. Det innefattar att se fram emot Kristi återkomst. Det innefattar att vilja tacka honom med allt vi är, har och gör, i ord och gärning. Ja,

när det är sagt har vi ändå bara skrapat på ytan av allt det som Paulus bön rymmer när han ber att Kristus genom tron ska bo i våra hjärtan.

Paulus ber också Fadern om att vi ska fortsätta vara rotade och grundade i kärleken. Det är två bilder som målas upp för oss. Det är bilden av trädet som är planterat vid vattenbäckar, likt bilden i första psaltarpsalmen. När det planterades hade det inte genast så djupa rötter men det får näring av vattenbäcken och rötterna växer sig djupare och vidare. Det är ett träd som bär frukt i rätt tid och vars löv inte vissnar. I första psaltarpsalmen är det Guds ord som liknas vid vattenbäckar som ger näring åt trädet så att det bär frukt, men här är det Jesu kärlek till oss.

Den andra bilden är att vi genom tron är fast grundade på en klippa som inte rubbas. I Efesierbrevet ber Paulus att vi ska vara rotade och grundade i Kristi kärlek till oss – för det är Jesu kärlek han talar om. Vi ska vara rotade och grundade i Kristi kärlek. Vår egen kärlek är inte mycket att vara rotad i och det är ingen säker grund att bygga på. Nej, i det närmaste sammahanget skriver Paulus om Kristi kärlek till oss, och det är den han ber att vi ska vara rotade och grundade i. När vi fortsätter läser vi: *Då ska ni tillsammans med alla de heliga kunna fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt bortom all kunskap. Så ska ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet.*

När Gud ger kraft och styrka åt vår inre människa, när Kristus genom tron bor i våra hjärtan och vi blir alltmer rotade och grundade i Kristi kärlek till oss då börjar vi fatta den enorma, oändliga dimensionen på Kristi kärlek. Då börjar vi förstå vilken nåd Gud visat oss. Då får vi svar på livets svåra frågor. Då får vi tröst i de svåraste prövningar. Då får vi motivation och uthållighet till allt gott verk. Det ger oss en glimt av himlens härlighet. Vi börjar nu fatta bredden, och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek. Nu börjar vi förstå att det alltid kommer att finnas mer för oss att lära och upptäcka.

Paulus ber att vi ska lära känna Kristi kärlek tillsammans med våra trossyskon, att vi tillsammans med alla heliga ska kunna fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek. Det innebär att vi inte ska dra oss undan, eller isolera oss, utan dela med oss av den insikt och tröst som Gud gett oss. Paulus ber om ett ömsesidigt lärande, det är Guds vilja. Och resultatet blir att vi ska bli helt uppfyllda av Guds fullhet.

Gud har gett sin fullhet på olika sätt. I skapelseberättelsen lär vi oss hur Gud fyllde jorden med levande varelser. I Psalm 33 läser vi: *jorden är full av Herrens nåd. Himlen är skapad genom Herrens ord, hela dess här genom*

hans muns ande. Men när Gud fyller oss med kunskap om Jesu underbara kärlek till oss, ja, då kallas det att vara uppfyllda av all Guds fullhet.

Paulus avslutar bönen med en lovprisning till Gud och den ansluter vi oss till: *Han som kan göra långt mycket mer än allt vi ber om eller tänker oss genom den kraft som verkar i oss, hans är äran i församlingen och i Kristus Jesus, genom alla generationer i evigheters evighet. Amen.*

Låt oss be!

Himmelske Fader, ge kraft och styrka till vår inre människa så att Kristus genom tron bor i våra hjärtan och vi blir alltmer rotade och grundade i Jesu underbara kärlek till oss. Hjälp oss att tillsammans lära oss mer om Kristi stora kärlek till oss så att han blir det viktigaste i våra liv. Amen.